

Harriette Smit in Frankrijk

*geloof, hoop en liefde
voor Franse jeugd*

nr. 16 - juli 2020

In deze nieuwsbrief

- Balkon apéritief
- Kerendiensten in Frankrijk komende zomer
- Bezoekrondje wijk
- Kerk-zijn in crisis-tijd
- Duurzaamheid in contacten
- en meer....

Contact Harriette

adres

5, Bvd du Docteur Schweitzer
Résidence Giono
Bâtiment B; nr 11
13090 Aix-en-Provence
France

e-mail

hsmit.ere@gmail.com

website

www.harriettesmit.com

Uitzendende gemeente:

Protestantse Kerk Gouda

Deelgenoten gemeenten:

Hervormde gemeenten: Leerdam, Ebenhaëzer te Amstelveen, Elburg (wijk 3), Gorinchem (wijk 3), Benthuisen, Goudarak, Ridderkerk-Drievliet-Oostendam, Bolnes en Goudriaan

Thuisfrontcommissie

Gerard Bijkerk, Jan van Eeden Petersman, Henrika Lefevre, Elise Lousse, Louis Rustenhoven (voorzitter), Jacqueline van de Sande en Mark Spee

Contact TFC

tfc@harriettesmit.com

Beste allemaal,

In Frankrijk leven we sinds 11 mei ons post-lockdown leven, dat door gefaseerde perioden heen geleid heeft tot een weer 'open' Frankrijk. Veiligheidsvoorschriften zijn nog daar: verplichte mondkapjes in het openbaar vervoer, op bepaalde publieke terreinen en in sommige winkels. Maar langzaam start het Franse leven weer op. Ieder doet dat op zijn wijze, anders dan voorheen, voorzichtiger, individueller, genietend van wat er kan en is, wetend dat morgen alles anders kan zijn. In deze nieuwsbrief verhalen van hoe deze onverwachte lockdown vooral tot zegen is geweest.

Dankzij lockdown nieuwe vriendschap

De lockdown stimuleerde me om iedere morgen vroeg in alle rust en veiligheid een rondje hard te lopen in mijn wijk. In eerste instantie was het bedoeld als een meditatieve start van de dag: m'n sociale isolatie even doorbreken door een frisse neus te halen en in beweging te zijn. Iedere morgen kwam ik dezelfde mensen tegen en werd er 'gebonjourd'. Door de weken heen kwam het regelmatig van 'bonjour' tot een 'praatje'. Sommige praatjes verdiepten zich tot een gesprek, en gesprekken werden uiteindelijk een ontmoeting.

Deze dagelijkse ochtendronden hebben mijn liefde voor de wijk doen groeien en ze leidden tot waardevolle nieuwe buurtcontacten. Zo ontmoette ik een blind geworden moeder met haar zoon: Gisèle (83) en Guy (58). Ze verloor op jonge leeftijd haar beide ouders en kwam in het weeshuis van Aix terecht bij de zusters. Een moedige vrouw die geleerd heeft met weinig te leven en dankbaar te zijn. Haar zoon, levend van een minimuminkomen, zorgt voor z'n moeder. Tijdens de lockdown nam Guy haar mee naar buiten. Ze rustten op een bankje en genoten van de zingende vogels, de bloemengeuren en warme zonnestralen. En ze verwelkomden voorbijgangers zoals ik. En toen de lockdown 'open' ging, kwam er ruimte voor ontmoeting. Zo liep ik op een zondagmorgen weer in alle vroegte m'n 'buurtronde'. In de verte zag ik Guy al lopen, hard zwaaiend. *'Harriette, de koffie en thee staan klaar, m'n moeder verwacht je!'* Bij de bakker kocht ik snel wat croissants en zat ik even later op hun balkon om 8.00 uur 's morgens te ontbijten. En dat is een mooie zondagmorgen-traditie geworden.

Balkon apéritief

Hoewel mijn officiële zendingstaken grotendeels stil zijn komen te liggen, doordat reizen en groepsbijeenkomsten niet meer mogelijk waren, heeft deze crisis mijn pastorale zendingshart in beweging gezet. Door de ander nabij te zijn in hun angsten, praktisch te helpen of een luisterend oor te bieden.

Op de plek waar ik woon, wil ik op een positieve manier present zijn. Zorgdragen voor mijn burens, regelmatig hen even contacten en vragen hoe het hen vergaat, een praatje op het balkon, een kaartje op hun deur, spelen met de kinderen op de parkeerplaats. Het bakken van een cake. Het zit hem in de kleine dingen die het verschil maken en bij de ander een lach op het gezicht brengt. Zo heb ik samen met twee burens een 'balkon-apéritief' ingevoerd op de zaterdagavond om de sociale stilte te doorbreken. Ieder heeft z'n eigen glas en snack-bordje, en we respecteren de anderhalve meter afstand. Een wekelijks lichtpuntje van ontmoeting, van het leven delen en samen plezier beleven. Het verdiept de burenvriendschap en versterkt de innerlijke mens.

duiven te eten door broodkruimels op haar vensterbank te leggen en is het prachtig te zien hoe ze geniet als deze twee duiven gretig toe happen. Juist nu heeft de oudere, de buurt, de ander zó hard nodig: een bemoedigend woord, een luisterend oor. Dat is niet alleen tot zegen voor de ander, maar ook voor jezelf.

Zomer kerkdiensten in Frankrijk

Weet u van de zomer hartelijk welkom in de Franse kerk. Uw en jouw aanwezigheid zal een mooie bemoediging voor hen zijn. Op dit moment is het dragen van een mondkapje verplicht in de dienst en moet je je van te voren inschrijven bij de predikant. Al die gegevens proberen we verzameld en up to to date aan te bieden op de website: www.kerkdienstinfrankrijk.nl

Bezoek ronde wijk

Dagelijks deed ik een rondje door de wijk en zocht ik geïsoleerde eenzamen op. Zo ook Yvonne (86). Ze heeft een jaar geleden haar man verloren en heeft geen kinderen. Familie woont ver weg. De lockdown periode was een stevige voor haar. Regelmatig zat ze er doorheen en was ze klaar met leven. Een Franse socioloog uitte z'n grote, herkenbare, zorgen: *'De ouderen gaan eerder dood aan sociaal isolement dan aan het coronavirus.'* Vaak staat ze al op de uitkijk voor haar raam. 'Fijn, dat je er weer bent! Even kunnen praten doet me goed.' Ouderen zijn veerkrachtig en creatief. Zo geeft ze twee

Restaurant du Coeur (van 't hart)

Tijdens de lockdown verloren sommige mensen van de één op de andere dag hun baan. Zo ook veel vrouwen in mijn wijk die een 'zwart' schoonmaak baantje hebben. De regering heeft een coronapremie toegezegd voor iedereen die een uitkering heeft of huursubsidie ontvangt. Alleen blijven de zwaksten, zoals illegalen onder de radar. Voor gezinnen zijn de kosten flink gestegen nu de kinderen niet meer naar school gaan. Daar kregen ze in de kantine voor 1 euro een warme lunch. Bovendien is de markt, waar je goedkoop inkopen kunt doen, gesloten. De supermarkten zijn open, maar daar is alles nu veel duurder. Sommige gezinnen hielden het hoofd net boven water. Met de lockdown stortte voor hen alles in. De voedselbanken gingen daarom open voor 'iedereen'. Het aantal hulpbehoevende gezinnen verdubbelde en extra vrijwilligers werden gezocht. Om die reden me aangemeld. Mooi hoe we op een ochtend 100 gezinnen van voedsel kunnen voorzien. M'n buurman Christian (76) heeft zich ook ingeschreven. Op vrijdagmorgen steken we samen de handen uit de mouwen voor de buurt-ander. Een dankbare taak om te doen en een mooie buurt-investering.

Kerk-zijn in crisistijd: iedereen nodig!

De corona tijd maakte wereldwijd vele kerken creatief, zo ook de Unepref gemeenten. Veel diensten werden digitaal uitgezonden. Vaak gebeurde dit vanuit de huizen van gemeenteleden en werd jong en oud ingeschakeld. 'Iedereen' was nodig en dat gaf mensen de kans om op te staan, hun talent in te zetten en te groeien in wie ze zijn. Voor kerken voor wie dat niet lukte, werd de preek per mail gestuurd en geprint in de brievenbussen gestopt of werd er online een zoom-gebeds-meeting gehouden. Zelf ben ik tijdens de hele lockdown periode verbonden geweest met de oecumenische gebedsgroep van Le Mas d'Azil. Met 5 personen baden we 3x in de week een half uur met en voor elkaar. Dat was een waar houvast. Iedere zondag verbond ik me via Zoom met één van de Unepref-kerken en kon ik zo toch m'n 'bemoedigings-bezoeken' aan de gemeenten voortzetten en kreeg ik een inkijkje in hun digitale-thuis-kerk. Voor de stille week en de diverse feestdagen heb ik een aantal kinderprogramma's gemaakt als handvat voor de kerken om de kinderen online een mooi viermoment te geven. Vanaf begin juni mogen kerken in Frankrijk weer samenkomen onder strikte veiligheidsregels en met maximaal 30 personen. Om een dienst bij te wonen moet je je vooraf inschrijven bij de predikant en in de dienst is het dragen van een mondkapje verplicht.

Duurzaamheid in contacten

Mijn verlangen is dat er méér duurzame verbondenheid ontstaat tussen de Nederlandse en Franse kerk, omdat we zóveel van elkaar kunnen leren en voor elkaar tot zegen kunnen zijn. Een Nederlandse kerk zou net dát steuntje in de rug kunnen zijn voor een Franse gemeente om overeind te blijven staan in het grote seculiere Frankrijk, waar ze vaak door hun kleine aantal in de 'overlevingsstand' verkeren. De Franse kerk kan getuigen wat het betekent om christen te zijn in een minderheidspositie. De lockdown tijd heeft ons beiden unieke ervaringen gegeven die het waard zijn om te delen. Diaconale / bemoedigings-reizen kunnen een middel zijn om tot die concrete verbondenheid te komen. In het voorjaar van 2021 zal de gemeente van Le Mas d'Azil met een kleine afvaardiging naar Nederland komen. Uw betrokkenheid of ideeën zijn welkom:

hsmit.ere@gmail.com

Een mooi voorbeeld is de CGK gemeente van Goes die in 2018 de kleine gemeente van La Grand Combe geholpen heeft met het realiseren van hun jeugdhonk. Het samen klussen, samen je geloof belijden heeft verbindend gewerkt. Afgelopen oktober ben ik met 24 gemeenteleden van La Grand Combe, waaronder 10 jongeren, op bezoek geweest in de kerk van Goes. Naast het eten van kaas en het bezoeken van een Hollandse molen, wilden de Fransen graag de Nederlandse christen-ander concreet ontmoeten in z'n context en cultuur. Logeren in een Nederlands gezin was dan ook een geweldig mooie ervaring als ook de gesprekken over geloof en alledaagse dingen. Het heeft hun leven verrijkt. Rachel (20): *'Ik heb werkelijk een kloof gevoeld met Frankrijk. Ik heb de indruk dat voor Nederlandse christenen God werkelijk in het centrum staat van hun leven. Die levensvisie lijkt een onmogelijkheid in Frankrijk, waar kerk en staat zo strikt van elkaar gescheiden zijn.'*

Rouw in familie

Op 22 februari jl. is Thea, de vrouw van m'n oudste broer Theo, na een ernstige ziekte en stevige lijdensweg op de leeftijd van 53 jaar overleden. Ze laat drie opgroeiende kinderen achter. Dankbaar dat ik terug naar Nederland kon om afscheid te nemen en haar te begraven en deel kon zijn van het gezamenlijke familierouwproces. Het waren intense en verdrietige dagen, maar ook gevuld met hoop omdat m'n schoonzus in rust en geloofsvertrouwen is gestorven. *'Ik ben de opstanding en het leven. Wie in Mij gelooft zal leven, ook wanneer hij sterft...!' (Johannes 11)*

Danken voor:

- Bewaarde gezondheid van mezelf, m'n moeder en familie
 - Creativiteit en inzet van mensen om digitaal kerk te zijn
 - Restaurant du Coeur die gezinnen van voedsel voorziet
 - Gisèle en Guy, Yvonne, Christian die hun vriendschap gaven in afgelopen crisistijd
-

Bidden voor:

- Broer Theo en gezin, nu het overlijden van z'n vrouw en hun moeder een harde stille werkelijkheid is om mee te leren leven
- Buren wiens relatie is gebroken en voor hun zoontje dat moet leven in twee huizen
- Wijsheid voor de Franse regering in het leiden van Frankrijk in crisis tijd
- Gelovigen in het beschikbaar zijn om de gebroken ander opstandingskracht te geven

Welkom op de GZB Frankrijk avond:

- Woensdag 7 oktober 2020 - 19.30 uur, Driebergen, Faunalaan 249
-

COLOFON

Harriëtte Smit is in februari 2011 door de GZB vanuit de Hervormde gemeente te Gouda uitgezonden naar Frankrijk. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed! U kunt uw betrokkenheid óók tot uitdrukking brengen door een gift over te maken op IBAN: **NL14 RABO 0373 7374 08** t.n.v. 'Diaconie PKG' o.v.v. 'TFC Harriëtte Smit'. We zijn dankbaar voor uw onmisbare steun, zodat het werk kan voortgaan en zelfs kan groeien.

Adreswijzigingen en informatie:

GZB | Postbus 28 | 3970 AA | Driebergen | T 0343-512444 | E info@gzb.nl | www.gzb.nl

Wanneer u deze nieuwsbrief niet wenst te ontvangen kunt u zich afmelden op bovenstaand (e-mail) adres.

Op een dag gaat leven weer lukken

Toen president Macron op 15 maart de oorlog tegen de onzichtbare Covid-19 verklaarde, was het menens in Frankrijk. Met ongekende strenge maatregelen om het virus af te remmen, veranderde Frankrijk van een gemoedelijk land, waar mensen hartelijk en warm met elkaar omgingen, tot politiestaat. Voor elke geografische verplaatsing vulde je een formulier in. Het halen van alleen een stokbrood of je dagelijkse krant werd niet geaccepteerd en kon je een boete van 135,- euro kosten of bij herhaling verblijf in de gevangenis. Nergens stond ècht duidelijk wat wel of niet mocht. Het hing van de interpretatie van de gendarme af of ze je 'vrij' lieten gaan of niet. Er tegenin gaan had geen zin! Uit veiligheid sloten de Fransen zich op in hun huis, boodschappen werden bezorgd, en telewerken werd de norm. Steeds dreigde er iets als je niet goed luisterde. Ik voelde me hierdoor verworden tot een 'slaaf' die gehoorzaam deed wat gevraagd werd en voor de rest de verantwoordelijkheid bij de regering liet. Goed je best doen, betekende meer vrijheid. Zó Frans en zó niet Nederlands.

De vele restricties zorgden al snel voor een lange lege agenda. In het begin was er nog 'achterstallig werk' te doen maar to-do-lijstjes raakten leeg en m'n huis opgeruimd. Ik leerde m'n bankstel kennen, waarop ik me teruggeworpen voelde op mezelf. Ongevraagd verstilte m'n leven. Onzekerheid, stress. Hoe zou het gaan met m'n moeder en wat als één van m'n dierbaren ziek zou worden? Moet ik terug naar Nederland? Hoe kan ik nog betekenisvol zijn als zendingswerker? Ik paste mij geleidelijk aan; de nieuwe setting wende. Ik genoot ervan om langer in m'n huis te zijn, weer eens een goed boek te lezen en er ontstond ruimte voor nieuwe ontmoetingsmogelijkheden: de wekelijkse balkonborrels, de bezoeken in de buurt en het dagelijkse thee moment bij de buurman. Al deze momenten waren lichtjes in de duisternis en gaven structuur in m'n lockdown-tijd. En zo werd het een soort op-adem-kom-periode, met tijd en ruimte voor geloof en bezinning.

Verlammende angst werd concreet voelbaar toen in de flat een stel besmet raakte met het Coronavirus. Opeens was de onzichtbare vijand dichtbij. Zeker toen de burens zich niet hielden aan hun quarantaine. M'n 76-jarige buurman met kwetsbare gezondheid sliep niet meer en zag zichzelf al eindigen tussen zes planken. Het maakte hem boos dat anderen zo met z'n gezondheid speelden. Bij het contacten van hen om onze angst te delen en onze boodschappenhulp aan te bieden, kreeg ik te horen dat niemand hun vrijheid kon inperken.

Relaties kregen het zwaar te verduren. M'n dertigjarige buurvrouw stortte psychisch in. Het leven werd haar teveel. Er volgde opname in de psychiatrie. De relatie van een goed bevriend burenstel liep stuk. Een buurvrouw verhuizen en vervolgens een ongelukkig 4-jarig kind tussen twee huizen zien leven: het toont de harde realiteit en laat zien hoe de lockdown z'n sporen in levens trekt.

Zoals lantaarnpalen in een donkere lugubere steeg een veilige verlichte plek bieden, heeft geloof me de afgelopen weken dicht bij de essentie van het leven gebracht: wees liefdevol voor de mensen om je heen. Het geloof geeft me vertrouwen dat het op een dag weer goed komt. Gebed werkte verbindend en gaf rust. Deze crisis startte middenin de vastentijd, net voor Pasen. M'n laatste fysieke toegestane activiteit was een vastenviering gemarkeerd door het treffende Kyrie-Eleison (Ontferm U Heer) en Maranatha (Onze Heer kom!). In vertrouwen geloven en barmhartigheid doen op onze weg naar een Corona vrij leven. Pasen is geweest. Daarin zit opstandingskracht. Als we door pijn gaan, moeilijkheden hebben, dan staan we daarna op. Dat brengt ons in je geloof en is je kracht. De natuur getuigt daar van, kijk om je heen en gebruik je zintuigen: Zie! Hoor! Ruik! Proef! Voel! Alles ademt de hand van onze Schepper. Iedere dag gaan knoppen weer open, start ze opnieuw. We hebben het lente zien worden, de zomer is in aantocht. Geloof geeft een nieuwe horizon. Het komt goed.

Regelmatig stond buurjongen Adam (6 jaar) samen met 3 andere kinderen van de flat voor m'n deur: 'Kom je met ons spelen?' En zo maakten we samen een mega hinkelbaan op de parkeerplaats en hinkelden we tot we er bij neer vielen. Ook leerde ik hen touwtje springen. Voor Adam was dit geen gemakkelijke opdracht. Hij deed enorm z'n best, maar het lukte maar niet. 'Blijven oefenen,' zei ik. En toen opeens aan het eind van de middag 'lukte' het. Wat was hij trots en wat straalde hij. Levend in de post-lockdown tijd is dat het: geduld hebben, volharden en geloven dat het op een dag anders wordt en leven weer lukken mag!

In verbondenheid,
Harriëtte Smit

